

Arrest

nr. 220 263 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANHEUSDEN
Londenstraat 60 bus 104
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHEUSDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij en haar Nederlandse partner leggen op 5 februari 2013 bij de administratieve diensten van de gemeente Kapellen een verklaring van wettelijke samenwoning af. Eveneens op 5 februari 2013 erkent de verzoekende partij de minderjarige tweeling van haar partner geboren op 4 december 2012, dit met toestemming van de moeder.

1.2. Nog op 5 februari 2013 dient de verzoekende partij, in functie van haar wettelijk samenwonende partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie. Zij wordt op 6 augustus 2013 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.3. De (ex-)partner van de verzoekende partij deelt de administratieve diensten van de stad Antwerpen op 31 oktober 2016 mee dat zij niet langer samenwoont met de verzoekende partij en zij samen met de kinderen opnieuw in Nederland is gaan wonen.

1.4. De verzoekende partij wordt op 8 augustus 2017 in kennis gesteld van het voornemen van het bestuur om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht. Zij wordt de mogelijkheid gegeven om relevante elementen naar voor te brengen die van belang kunnen zijn voor het nemen van een dergelijke beslissing.

1.5. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 23 april 2018 met nummer 202 811 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 14 augustus 2018 vervolgens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 11 september 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer/mevrouw, die verklaart te heten

[...]

Nationaliteit: India

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie bijlage 20 dd. 12.10.2017. De beslissing werd aan betrokkene betekend op 07.11.2017. Er werd beroep ingesteld tegen voormelde beslissing. Dit beroep werd bij arrest nr. 202 811 van 23.04.2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen in het Rijk is hier geen sprake (zijn kinderen verblijven immers, samen met hun moeder, niet meer in België sinds oktober 2016), evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: de wettelijke samenwoning met de moeder van de gemeenschappelijke kinderen werd stopgezet, de ex-partner en kinderen verhuisden kort voordien naar Nederland. Betrokkene toont niet aan dat het belang van de kinderen vergt dat hij in het Rijk verblijft, of dat de kinderen in Nederland bij de moeder opgroeien; en hier door betrokkene onderhouden zouden worden. Voor zover er wel degelijk sprake zou zijn van een band tussen de kinderen en hun vader, of van de intentie om die op te bouwen, kan in dat kader worden opgemerkt dat niets betrokkene ervan weerhoudt een band met de kinderen vanuit het buitenland op te bouwen of te onderhouden. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen betrokkene en de moeder van de kinderen zodat zij hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene zo (eventueel gedeeltelijk op afstand) toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatie-technologieën de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met hun vader. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de kinderen te schenden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §§ 2, 5° en 3 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij is tevens van oordeel dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout. Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

“Doordat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker verzocht heeft toegelaten te worden tot verblijf op grond van art. 40bis, §2 en §3 Vreemdelingenwet en evenmin motiveert waarom zij hier geen rekening mee wenst te houden.

Verzoeker heeft op 22 augustus 2018 en op 7 september 2018 verzocht toegelaten te worden tot verblijf op grond van art. 40bis, §2, 5° en §3 Vreemdelingenwet met de bij wet vereiste stavingstukken (stuk 6). Hij is de vader van twee minderjarige Nederlandse kinderen die ook te zijnen laste zijn en gedeeltelijk bij hem in België verblijven, wanneer hij het hoederecht heeft over deze kinderen. Verzoeker heeft het recht zich bij zijn kinderen te voegen of hen te begeleiden wanneer zij in België verblijven.

Verwerende partij maakt in het bestreden bevel zelfs geen melding van deze aanvraag en motiveert aldus niet waarom zij hier geen rekening mee dient te houden.

Doordat verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoonst dat het belang van de kinderen vergt dat hij in België verblijft of dat zij in België door hem onderhouden worden.

Verzoeker heeft 2 minderjarige kinderen samen met mevrouw [T.A.K.]. Verzoeker bezorgde verwerende partij op 22 augustus 2018 en op 7 september 2018 de overeenkomst aangaande het ouderlijk gezag, verblijf en de bijdrage in het onderhoud van de kinderen die hij met mevrouw [T.A.K.] gesloten had op 3 augustus 2018. Partijen pasten de regeling reeds sedert de feitelijke scheiding in de praktijk toe en hebben deze in een schriftelijke overeenkomst vastgesteld (stuk 4). Uit de overeenkomst blijkt duidelijk dat de kinderen bij verzoeker verblijven elk eerste, derde en vierde weekend van de maand, alsmede een week tijdens de zomervakantie. Verder wordt er duidelijk in bepaald dat de ouders het gezamenlijk gezag samen uitoefenen. Verzoeker betaalt een maandelijks onderhoudsbijdrage van €200 per kind (zie bijlagen bij stuk 6).

Verzoeker werkt ook in België als zelfstandige en verdient hier het inkomen waarmee hij zijn kinderen kan onderhouden (zie bijlagen bij stuk 6).

Verzoeker toont dus wel degelijk aan dat het in het belang van de kinderen is dat hij in België verder verblijft. Het is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk van verwerende partij aan al deze feiten voorbij te gaan. Verwerende partij motiveert evenmin haar beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze.

Doordat verwerende partij stelt dat niets verzoeker ervan zou weerhouden een band met de kinderen vanuit het buitenland op te bouwen of te onderhouden. De beslissing zou niet verhinderen dat de kinderen verzoeker bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder stelt verwerende partij dat moderne communicatietechnologieën de kinderen in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met verzoeker. Dit hoeft “niet noodzakelijk” afbreuk te doen aan het gezinsleven en/of het belang van de kinderen te schenden.

Een dergelijke redenering betekent de facto het einde van het recht van een ouder om een gezin te vormen met zijn minderjarige kinderen en deze op te voeden én het recht van minderjarige kinderen om door hun beide ouders opgevoed te worden. Als verzoeker dient terug te keren naar India, is de kans zeer klein dat hij zijn kinderen nog vaak zal zien en dit om volgende redenen:

- De kinderen zijn minderjarig en kunnen niet alleen reizen naar India. Verzoeker heeft geen familieleden in België en is dus afhankelijk van de goodwill van zijn ex-partner om met de kinderen naar India te reizen. Dat is niet redelijk.*
- De reis naar India voor 2 kinderen en hun volwassen begeleider is duur. Zo'n reis kan verzoeker niet vaak bekostigen, te meer daar hij in India helemaal opnieuw moet beginnen na jaren verblijf in het buitenland en er geen werk heeft.*
- Tot slot zijn de beide kinderen vanaf december 2018 schoolplichtig, zodat zij deze reis hoogstens een keer in de zomervakantie kunnen ondernemen.*

Verzoeker zal dus de facto niet langer in staat om zijn ouderrol te vervullen en zal vervreemden van zijn kinderen. Moderne communicatietechnologieën vervangen geenszins het rechtstreeks contact tussen ouder en kinderen, zeker niet gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (5 jaar). Nog minder kunnen moderne communicatietechnologieën een afstand van een heel schooljaar overbruggen (van zomervakantie tot zomervakantie).

Het bevel is dan ook duidelijk in strijd met art. 74/13 van de wet van 15 december 1980. Overeenkomstig art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 dient verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van de kinderen en het gezins- en familieleven. Verwerende partij heeft dat hier niet voldoende gedaan en maakt een kennelijke beoordelingsfout. Uit de beslissing blijkt ook niet of alleszins niet voldoende en afdoende dat hiermee rekening gehouden werd.”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout. Zij licht het middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij het gezinsleven en het privéleven van verzoeker en zijn gezin niet eerbiedigt, daar zij door het bestreden bevel de facto niet toelaat dat hij in België als gezin kan blijven wonen en een inkomen kan verdienen om zijn kinderen te onderhouden;

Terwijl verwerende partij het recht van verzoeker op een gezinsleven en een privé- en professioneel leven, dient te eerbiedigen.

Met toepassing van art. 8 van het E.V.R.M. heeft verzoeker het recht op eerbiediging van zijn gezins- en privéleven. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals vervat in art. 8 E.V.R.M. is weliswaar geen absoluut recht. Art. 8 E.V.R.M. staat evenwel enkel beperkingen toe voor zover deze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een gewettigd doel voorop stellen (art. 8, §2 E.V.R.M.). Wat deze laatste voorwaarden betreft dient verder te worden nagegaan of de beperkingen die aan het fundamentele recht van de betrokken persoon wordt gesteld, in evenwicht zijn met de belangen van de staat die daarbij worden nagestreefd.

Verwerende partij dient vooraleer te beslissen een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het is duidelijk dat in huidige zaak deze beperkingen niet van toepassing zijn, laat staan dat zij de proportionaliteitstoets doorstaan:

- *Verwerende partij argumenteert niet waarom de bestreden beslissing nodig is in een democratische samenleving en welk doel zij dient. Alleszins heeft er zich in casu nooit enig gevaar voor de openbare orde gesteld.*

- *De weigering van het verblijf van verzoeker is daarenboven niet noodzakelijk in een democratische samenleving om het doel te bereiken.*

Verder is het duidelijk dat er in casu bijzondere omstandigheden voorhanden zijn, waarmee rekening dient te worden gehouden (zie ook EHRM Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014):

- *Verzoeker leeft gescheiden van de moeder van zijn kinderen. Zij heeft de Nederlandse nationaliteit en woont en werkt in Nederland. Zij zal en kan met de kinderen niet naar India verhuizen. Verzoeker terugsturen naar India betekent de facto dat het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken. Verzoeker zal zijn kinderen nog amper zien.*

- *Verzoeker leeft intussen al 5 jaar in België (na een verblijf van enkele jaren in Nederland); zijn kinderen zijn nog niet in India geweest. Hij heeft amper nog banden met India.*

- *Verzoeker is afhankelijk van de moeder van zijn kinderen voor de verplaatsingen naar hem in India als hij teruggestuurd wordt. Zij zal immers mee moeten willen reizen met de kinderen. Daarenboven is het niet zeker dat hij over de financiële middelen zal beschikken om deze reizen te financieren. Verzoeker weet immers nog niet of hij in India voldoende werk zal vinden met een loon waarmee hij dergelijke reizen kan bekostigen. Dit zijn onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat zijn gezinsleven normaal en effectief nog kan worden verdergezet.*

- *Verzoeker wist niet op het moment dat hij een gezin vormde met mevrouw [T.A.K.], dat het voortbestaan van dit gezinsleven onzeker was omwille van zijn verblijfstatuut. Hij had een stabiele relatie met de moeder van zijn kinderen en zij hebben na de geboorte nog verschillende jaren samengewoond.*

- *De kinderen hebben belang bij een band met hun vader. Indien verzoeker teruggestuurd wordt, zullen de kinderen hun vader nog zeer weinig kunnen zien en zal deze band verwateren. Dit is niet in het belang van de kinderen.*

Gelet op deze omstandigheden, is het duidelijk dat wanneer verzoeker het bevel gegeven wordt België te verlaten, hoger aangehaald art. 8 EVRM geschonden wordt.

Verwerende partij maakt bovendien een kennelijke beoordelingsfout door te stellen dat de kinderen hun vader in het land van herkomst of elders kunnen bezoeken en met de moderne communicatie-technologieën contact kunnen houden.”

2.3. Gelet op de nauwe samenhang tussen de beide middelen, worden ze samen behandeld.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de toegelaten termijn. Er wordt hierbij verwezen naar (de motivering van) de beslissing van 12 oktober 2017 tot beëindiging van het verblijfsrecht. In het licht van het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, motiveert de verwerende partij verder dat de wettelijke samenwoning met de partner werd stopgezet en dat de partner samen met de gezamenlijke kinderen in oktober 2016 is teruggekeerd naar Nederland. Volgens de verwerende partij toont de verzoekende partij niet aan dat het belang van haar kinderen vereist dat zij in het Rijk verblijft, of dat zij vanuit België haar kinderen onderhoudt die in Nederland bij de moeder opgroeien. De verwerende partij motiveert dat, voor zover er sprake is van een band tussen de verzoekende partij en haar kinderen of van een intentie om die op te bouwen, niets de verzoekende partij ervan weerhoudt een band met haar kinderen op te bouwen of te onderhouden vanuit het buitenland. Zij stelt dat de verzoekende partij en haar ex-partner afspraken kunnen maken zodat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en de verzoekende partij zo, eventueel gedeeltelijk op afstand, haar vaderschap kan uitoefenen. Zij motiveert dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de kinderen de verzoekende partij in haar land van herkomst of elders bezoeken. Verder kunnen zij via moderne communicatietechnologieën in nauw contact blijven. Dit hoeft, volgens de verwerende partij, niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de kinderen te schenden. Er wordt nog vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij gezondheidsproblemen heeft.

Deze voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.5. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het nog geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”.

De verzoekende partij geeft niet aan te betwisten dat zij zich bevindt in de situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Zij betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan toegestaan. Zij geeft evenwel aan dat de verwerende partij niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven, waarbij zij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij geeft nog aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met een door haar ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek van deze grieven dringt zich op.

2.6. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat geen rekening is gehouden met een door haar ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 40bis, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet in functie van haar Nederlandse kinderen, in het kader waarvan zij een overeenkomst tussen haar en de moeder van de kinderen voorlegde betreffende de uitoefening van het ouderlijk gezag, het verblijf en de bijdrage in het onderhoud van de kinderen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat deze aanvraag dateert van 22 augustus 2018 en van 7 september 2018 – ofwel van na het nemen van de bestreden beslissing – en dit daargelaten de vraag of er kan worden gesproken van een regelmatig ingediende aanvraag in functie van haar Nederlandse minderjarige kinderen. Er blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op 14 augustus 2018 reeds rekening kon houden met, of motiveren over, een pas nadien ingediende aanvraag of nog de bij deze aanvraag voorgelegde stukken die de verzoekende partij niet eerder ter beoordeling voorlegde aan het bestuur.

In de thans voorliggende situatie waarin niet blijkt dat de verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds een aanvraag indiende in functie van haar minderjarige kinderen gesteund op de bepalingen van artikel 40bis, §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, waardoor ook niet blijkt dat in de bestreden beslissing hieromtrent een standpunt diende te worden ingenomen, kan een miskennis van deze wetsbepalingen ook niet worden vastgesteld. De verzoekende partij toont bovendien niet concreet aan dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing haar kinderen waren ingeschreven op een adres in België dan wel daadwerkelijk verblijf hielden in België, zodat de Raad ook niet inziet hoe er op dat ogenblik dan sprake kon zijn van het begeleiden of vervoegen van deze kinderen in België, zoals dit is vereist om zich dienstig te kunnen beroepen op de voormelde wetsbepalingen.

2.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar twee minderjarige kinderen met de Nederlandse nationaliteit, die verblijven bij hun moeder in Nederland.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van dit gezinsleven niet zonder meer aanvaardt. Zij stelt vast dat de kinderen samen met hun moeder zijn vertrokken naar Nederland. Er kan evenwel terzelfdertijd worden aangenomen dat de verwerende partij in haar beslissing, “*[v]oor zover er wel degelijk sprake zou zijn van een band tussen de kinderen en hun vader, of van de intentie om die op te bouwen*”, in ieder geval is overgegaan tot een belangenafweging. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het ingeroepen gezinsleven dus in rekening is gebracht en een toetsing aan artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden.

De Raad gaat na of de verwerende partij, met betrekking tot het ingeroepen gezinsleven, is overgegaan tot een zorgvuldige en redelijke belangenafweging.

De Raad laat in de thans voorliggende situatie in het midden of deze eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht, waar de verzoekende partij in het verleden weliswaar een verblijfsrecht heeft genoten, maar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dit verblijfsrecht reeds maanden was beëindigd. Zoals het EHRM duidelijk heeft gesteld, zijn deze verplichtingen niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en zijn de van toepassing zijnde principes in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde ‘*fair balance*’-toets, ofwel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken

vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, benadrukt het EHRM dat het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend. Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen bij hun afweging van de belangen van kinderen, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen, een voldoende gewicht aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen geven en alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de evenredigheid van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)).

Zoals reeds werd aangegeven, heeft de verzoekende partij enige tijd legaal in België verbleven, in het kader van gezinshereniging met haar Nederlandse partner. Dit betrof een afgeleid verblijfsrecht, waardoor het vertrek van de Nederlandse partner en de kinderen naar Nederland leidde tot de beslissing van 12 oktober 2017 waarbij ook een einde werd gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij. De verzoekende partij kon er, gelet op de bestaande wetgeving, niet van onwetend zijn dat haar verblijfsrecht in een eerste periode afhankelijk was van het voortbestaan van het gezinsleven in België.

De Raad oordeelde in zijn arrest van 23 april 2018 met nummer 202 811, wat betreft de beslissing tot beëindiging van verblijf van 12 oktober 2017 en het gezinsleven van de verzoekende partij met haar kinderen, reeds als volgt: *“Verzoeker heeft geen enkel stuk aangaande een gezinsleven met zijn kinderen overgemaakt naar aanleiding van de hogervermelde op 8 augustus 2017 betekende brief van de verwerende partij. Verweerder kan dan ook niet worden verweten met deze omstandigheid geen rekening te hebben gehouden. Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift louter enkele ongedateerde foto's – die klaarblijkelijk zijn genomen in België – en één enkel treinticket van Antwerpen naar Amsterdam voegt, dient de Raad op te merken dat dit bezwaarlijk kan volstaan als bewijs dat verzoeker een gezinsleven leidt met zijn kinderen en hen thans nog “op frequente wijze [bezoekt]”. Waar verzoeker opnieuw verwijst naar het feit dat hij hen financieel steunt, kan de Raad enkel herhalen dat hieromtrent elk bewijs ontbreekt. Noch naar aanleiding van de hogervermelde op 8 augustus 2017 betekende uitnodigingsbrief van de verwerende partij noch bij het verzoekschrift wordt dergelijk bewijs gevoegd. Gelet op deze elementen kan niet worden vastgesteld als zou verweerder de uitoefening van het recht op een gezinsleven van verzoeker, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze hebben afgewogen. De Raad wijst in dit verband nog op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zoals in casu, niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont niet aan dat hij geen contact met de kinderen zou kunnen onderhouden via de moderne communicatiekanalen, dan wel dat zijn kinderen hem niet zouden kunnen bezoeken in India.”*

In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij aan van oordeel te zijn dat de verzoekende partij niet aantoonde dat het belang van haar kinderen alsnog vereist dat zij in het Rijk verblijft, of dat zij vanuit België haar kinderen onderhoudt, die in Nederland bij de moeder opgroeien. De verwerende partij motiveert dat, voor zover er sprake is van een band tussen de verzoekende partij en haar kinderen of van een intentie om die op te bouwen, niets de verzoekende partij ervan weerhoudt een band met haar kinderen op te bouwen of te onderhouden vanuit het buitenland. Zij stelt dat de verzoekende partij en

haar ex-partner afspraken kunnen maken zodat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en de verzoekende partij zo, eventueel gedeeltelijk op afstand, haar vaderschap kan uitoefenen. Zij motiveert dat de bestreden beslissing niet verhindert dat de kinderen de verzoekende partij in haar land van herkomst of elders bezoeken. Verder kunnen zij via moderne communicatietechnologieën in nauw contact blijven. Dit hoeft, volgens de verwerende partij, niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van de kinderen te schenden.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij na voormeld arrest van 23 april 2018, maar voor het nemen van de bestreden beslissing op 14 augustus 2018, nog bijkomende stukken heeft voorgelegd inzake de relatie met haar kinderen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij pas na het nemen van de bestreden beslissing het bestuur in kennis stelde van de overeenkomst met de ex-partner van 3 augustus 2018, zodat niet blijkt dat het bestuur hiermee reeds rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij legt bovendien geen verdere stukken voor die aannemelijk maken dat deze regeling dan ook daadwerkelijk wordt gerespecteerd. Er ligt geen begin van bewijs voor dat aantoonbaar is dat de verzoekende partij daadwerkelijk haar kinderen op regelmatige basis ziet of bijdraagt in de kosten van hun levensonderhoud.

Op lezing van de bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat de verwerende partij is nagegaan in welke mate het nemen van deze beslissing tot gevolg zal hebben dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar kinderen dreigt te worden verbroken of de belangen van deze kinderen worden geschaad. Zij was van oordeel dat van een verbreking van de gezinsbanden of een miskenning van de belangen van de kinderen als gevolg van de bestreden beslissing geen sprake is. De verwerende partij geeft zo aan van oordeel te zijn dat niets de verzoekende partij ervan weerhoudt een band met de kinderen op te bouwen of te onderhouden vanuit het buitenland. Zij motiveert dat niet blijkt dat het belang van de kinderen vereist dat de verzoekende partij in België verblijft, of dat de kinderen in Nederland bij de moeder opgroeien en vanuit België door de verzoekende partij worden onderhouden.

De verzoekende partij betwist dit en stelt dat de redenering die de verwerende partij in haar afweging volgt de facto het einde betekent van haar recht om een gezin te vormen met haar minderjarige kinderen en deze mee op te voeden. Zij wijst erop dat zij in België als zelfstandige werkt en het aldus in het belang van de kinderen is dat zij in België verblijft, zodat zij elkaar kunnen bezoeken en de verzoekende partij de onderhoudsbijdrage kan betalen. Zij wijst er nog op dat, indien zij dient terug te keren naar India, de kans zeer klein is dat zij haar kinderen nog vaak zal zien. Zij somt hiervoor meerdere redenen op. Zo stelt zij dat nu de kinderen minderjarig zijn, zij niet alleen naar India kunnen reizen, waardoor de verzoekende partij afhankelijk is van de goodwill van haar ex-partner om met de kinderen naar India te reizen. Verder betoogt zij dat een reis naar India vanuit Nederland voor twee kinderen en een volwassen begeleider duur is en dat zij dit niet regelmatig zal kunnen bekostigen. Zij wijst er tevens op dat de kinderen vanaf december 2018 schoolplichtig zullen zijn, waardoor een dergelijke reis enkel zal kunnen plaatsvinden in de zomervakantie. Zij stelt dat moderne communicatietechnologieën geenszins het rechtstreeks contact kunnen vervangen. Zij betoogt dat dit onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat haar gezinsleven normaal en effectief kan worden voortgezet.

De Raad wijst er nogmaals op dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing door de verzoekende partij niet op de hoogte was gebracht van enige regeling omtrent de minderjarige kinderen.

In casu overtuigt de verzoekende partij met haar betoog niet dat haar gezinsbelangen en de belangen van haar kinderen enkel kunnen worden gevrijwaard voor zover zij verder op het Belgische grondgebied kan verblijven.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing niet noodzakelijkerwijze inhoudt dat de verzoekende partij dient terug te keren naar haar herkomstland India. Deze beslissing verhindert haar niet zich te begeven naar een ander land indien zij beschikt over de documenten die vereist zijn om dit land binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij maakt niet met een begin van bewijs aannemelijk dat zij op basis van haar ingeroepen gezinsleven met twee Nederlandse minderjarige kinderen die in Nederland verblijven, niet kan worden toegelaten tot een verblijf in dit land of nog dat zij haar recht op een gezinsleven met haar kinderen niet op nuttige wijze kan tegenwerpen tegenover de Nederlandse overheden. Er worden niet aangetoond dat een uitbouw of verderzetting van het gezinsleven in Nederland onmogelijk is.

Zelfs indien de verzoekende partij terugkeert naar India, blijkt nog niet dat dit noodzakelijkerwijze betekent dat de gezinsbanden met haar kinderen zullen teloorgaan of dat deze niet langer op een normale en effectieve wijze mogelijk zijn. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat er in deze situatie niet langer een mogelijkheid zal zijn om op regelmatige basis contacten met de kinderen te onderhouden, enerzijds via regelmatige bezoeken en anderzijds via de moderne communicatiemiddelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij van de Nederlandse autoriteiten op voorlegging van een regeling omtrent de uitoefening van het ouderlijk gezag en het omgangsrecht niet de toestemming kan krijgen om op regelmatige tijdstippen haar kinderen in Nederland te bezoeken en evenmin dat haar kinderen haar op hun beurt niet op regelmatige basis kunnen komen bezoeken in India, bijvoorbeeld tijdens de schoolvakanties. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij en haar ex-partner eventueel geen beroep kunnen doen op de diensten van een vliegtuigmaatschappij voor begeleiding van niet-begeleide minderjarigen, voor zover zij zelf de kinderen niet kunnen of willen begeleiden tijdens hun reizen tussen Nederland en India. De verzoekende partij overtuigt met haar betoog ook niet dat zij, eventueel samen met haar ex-partner, de kosten die gepaard gaan met vliegtuigreizen tussen Nederland en India niet zou kunnen dragen. Een blote bewering dat vliegtuigreizen tussen India en Nederland te duur zouden zijn, kan niet volstaan. Zij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij in haar herkomstland geen economische activiteiten kan ontplooiën die haar in staat stellen om haar kinderen op regelmatige basis te zien. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, houdt de afwezigheid gedurende enkele jaren uit het land waarvan kan worden aangenomen dat men er is geboren en getogen ook nog niet in dat men alle banden met dit land heeft verbroken, of aldaar niet langer in alle redelijkheid voor zichzelf opnieuw een leven kan opbouwen. De verzoekende partij brengt geen concrete argumenten naar voor die zich hiertegen in casu kunnen verzetten. De verzoekende partij toont evenmin concreet aan dat de bezoeken enkel tijdens de zomervakantie, en bijvoorbeeld niet tijdens de overige schoolvakanties, kunnen plaatsvinden. Zij kan, gelet op de voorgaande bespreking, niet zomaar worden gevolgd in haar betoog dat zij, bij een terugkeer naar India, haar kinderen amper nog zal kunnen zien. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij in India geen economische activiteiten kan ontplooiën, blijkt ook niet dat zij vanuit dit land niet financieel kan bijdragen aan de opvoeding van haar kinderen.

De verzoekende partij haalt het motief in de bestreden beslissing niet onderuit dat de banden met haar kinderen ook kunnen worden uitgebouwd of onderhouden zonder dat zij noodzakelijkerwijze verblijf houdt in België.

De Raad benadrukt nog dat geen van de betrokken gezinsleden de Belgische nationaliteit heeft. Ook blijkt niet dat een van de betrokken gezinsleden is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. De verzoekende partij betwist niet dat zij in illegaal verblijf is en de Nederlandse echtgenote en kinderen wonen in Nederland. De voorliggende stukken overtuigen ook niet dat het ingeroepen gezinsleven momenteel daadwerkelijk plaatsvindt in België. Er liggen geen concrete stukken voor die aantonen dat de kinderen daadwerkelijk de verzoekende partij komen bezoeken in België, of hier op regelmatige tijdstippen bij haar verblijf houden. In deze omstandigheden overtuigt de verzoekende partij ook niet dat België enige verantwoordelijkheid draagt voor de eerbiediging van het door haar ingeroepen gezinsleven.

De verzoekende partij stelt nog dat het wel degelijk in het belang van de kinderen is dat zij in België blijft en verwijst hierbij naar het arrest Jeunesse van het EHRM. De verzoekende partij kan evenwel niet in redelijkheid voorhouden dat haar zaak concrete gelijkenissen vertoont met deze zaak voor het EHRM. Deze zaak handelde zo over de uitwijzing van een Surinaamse vrouw die in Nederland een gezinsleven leidde met haar echtgenoot en minderjarige kinderen met de Nederlandse nationaliteit. De vrouw had bij geboorte eveneens de Nederlandse nationaliteit en verbleef reeds 16 jaar in Nederland waar haar verblijf veelal werd getolereerd. De vrouw nam de zorg voor de kinderen op dagdagelijkse basis op zich, waarbij de vader voltijds werkte en dit vaak in shiften en soms 's avonds. De kinderen dreigden te worden gescheiden van de primaire zorgfiguur. Zoals reeds werd gesteld, blijkt in casu niet dat een van de betrokken gezinsleden de Belgische nationaliteit heeft, of ooit heeft gehad. De ex-partner en kinderen verblijven ook reeds enige tijd in Nederland. Concrete stukken dat het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen momenteel daadwerkelijk plaatsvindt in België liggen niet of onvoldoende voor. De verzoekende partij is niet de primaire zorgfiguur voor de kinderen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de minderjarige kinderen niet langer bij hun moeder, de primaire zorgfiguur, in Nederland zouden kunnen blijven wonen.

Met verwijzing naar de voorgaande bespreking, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing de belangen van haar kinderen concreet zal aantasten.

Zij haalt zo het motief niet onderuit dat de banden met de kinderen ook kunnen worden opgebouwd en onderhouden zonder dat de verzoekende partij verblijf houdt in België. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd dat de kinderen de verzoekende partij, mits afspraken met de ex-partner, regelmatig kunnen zien en bezoeken, waarbij er ook naar andere landen dan India kan worden gekeken, zoals Nederland. Bovendien wordt er gesteld dat er gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatietechnologieën. De voorziene motivering wordt niet onderuit gehaald. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing de belangen van haar kinderen onvoldoende centraal heeft gesteld of de belangen van haar kinderen werden miskend.

De Raad stelt, rekening houdende met hetgeen voorafgaat, vast dat niet blijkt dat de verwerende partij het ingeroepen gezinsleven van de verzoekende partij met haar kinderen op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft afgewogen, of dat hierbij het hoger belang van de betrokken kinderen werd miskend. Het is hierbij evident dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In zoverre de verzoekende partij zich, naast een gezinsleven, ook nog lijkt te willen beroepen op een privéleven in België, blijft zij in gebreke concrete elementen naar voor te brengen die maken dat zij hier actueel een beschermenswaardig privéleven heeft. Voor zover zij wenst te wijzen op haar professionele leven in België, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar eerdere beslissing van 12 oktober 2017 reeds had geoordeeld dat de economische activiteiten van de verzoekende partij in België niet rechtvaardigen dat zij verder in dit land moet kunnen verblijven en deze net aantonen dat zij in staat moet worden geacht om ook te werken in het land van herkomst. Er werd in deze beslissing ook reeds geoordeeld dat de verzoekende partij jarenlang in haar land van herkomst heeft gewoond, zodat in redelijkheid kan worden aangenomen dat er nog voldoende banden zijn met dit land. De Raad oordeelde in zijn arrest van 23 april 2018 met nummer 202 811 reeds dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de voormelde richtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing en de voorgaande bespreking van het middel moet worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing wel degelijk rekening hield met het gezins- of familieleven van de verzoekende partij en het hoger belang van haar kinderen. De verzoekende partij betwist het motief van de bestreden beslissing verder niet dat zij geen gezondheidsproblemen kent.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Er blijkt niet dat enig concreet, relevant gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.10. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS